

**centre
cultural**
TERRASSA

Exposició

Presos polítics a l'Espanya contemporània s'exposa al Centre Cultural Terrassa

L'obra censurada de Santiago Sierra a la Fira ARCO de Madrid es podrà veure a partir d'aquest dijous 28 de juny fins el dijous 12 de juliol

Després del seu pas pel Museu de Lleida i el CCCB, la instal·lació fotogràfica de l'artista Santiago Sierra, propietat de Tatxo Benet, arriba al Centre Cultural Terrassa. La sala 3 recollirà la sèrie de 24 fotografies en blanc i negre i de rostres pixelats que fan referència a 74 presos polítics de col·lectius i posicions molt diverses.

L'obra *Presos polítics a l'Espanya contemporània*, que va ser motiu de polèmica després de que fos retirada de la fira ARCO de Madrid el passat mes de febrer, vol fer visible l'existència de presos polítics a l'Estat espanyol. 'Dins el panorama carcerari actual, un gran nombre de presos han estat condemnats a causa de les seves ideologies, especialment d'esquerres', diu Santiago Sierra en el seu comunicat.

'El fet de recórrer universalment a la institució penitenciària és en si mateix un indicador del fracàs i de la impotència de les societats per construir un àmbit de convivència saludable que respecti la sobirania personal' manifesta l'artista, i afegeix que el criteri de selecció són 'persones empresonades per intentar fer públiques i efectives les seves idees sense recórrer a cap tipus de violència'. Sierra invita a reflexionar sobre l'efecte de la Llei mordassa i les activitats que poden ser considerades delictes de 'terrorisme'.

Santiago Sierra ha exposat arreu del món i és especialment conegut dins el món de l'art polític pel seu treball de denúncia del capitalisme, l'explotació o el mercat laboral. La seva obra també posa en qüestió la naturalesa de la institució artística.

Biografia

Santiago Sierra (1966, Madrid) Després de llicenciar-se en Belles Arts per la UCM-Universidad Complutense de Madrid, Santiago Sierra va completar la seva formació a Hamburg, on va estudiar amb els professors F. E. Walter, S. Brown i B. J. Blume. Els seus inicis estan lligats als circuits artístics alternatius de Madrid —El Ojo Atómico, Espacio P—, però bona part de la seva carrera l'ha dut a terme a Mèxic (1995-2006) i Itàlia (2006-2010). L'any 2010, Sierra va rebutjar el premi Nacional d'Arts Plàstiques d'Espanya.

Reprement i actualitzant algunes estratègies pròpies del minimalisme, l'art conceptual i la performance dels anys setanta, Sierra interromp els fluxos de capital i mercaderies —Obstrucción de una vía con un contenedor de carga, 1998; Persona obstruyendo una línea de containers, 2009—, contracta treballadors per revelar-ne la situació precària —20 trabajadoras en la bodega de un barco, 2001—, explora els mecanismes de segregació racial que es deriven de les desigualtats econòmiques —Contratación y ordenación de 30 trabajadoras conforme al color de su piel, 2002; Estudio económico de la piel de los caraqueños, 2006—, i impugna els relats que legitimen una democràcia sustentada sobre la violència d'estat (Veteranos de las guerras de Camboya, Ruanda, Kosovo, Afganistán e Irak de cara a la pared, 2010-12; Los encargados, 2012).

Comunicat de l'artista

PRESOS POLÍTICS A L'ESPANYA CONTEMPORÀNIA

El fet de recórrer universalment a la institució penitenciària és en si mateix un indicador del fracàs i de la impotència de les societats per construir un àmbit de convivència saludable que respecti la sobirania personal. La presència de presos polítics a les presons constitueix, a més, la pedra de toc que desacredita qualsevol govern que pretengui definir-se com a democràtic. Consegüentment, cap govern no n'admet l'existència: la camufla mitjançant tipus penals com ara l'atemptat contra l'ordre públic, l'enaltiment del terrorisme, la rebel·lió, etc.

L'Estat espanyol no n'és una excepció. Quan, el 2016, el dirigent abertzale Arnaldo Otegi es va qualificar a si mateix com a «pres polític» després de complir una condemna de diversos anys, el ministre de Justícia, Rafael Catalá, va declarar immediatament que «en una democràcia no hi ha presos polítics» i que a Espanya «no n'hi ha des de fa molts anys». Això no obstant, una mirada superficial al panorama carcerari espanyol permet identificar un gran nombre de persones que han estat condemnades per les seves idees, particularment en els àmbits abertzale i anarquista, tot i que no exclusivament.

En qualsevol cas, el criteri per definir un pres com a polític no és clar, ni és compartit per tothom. A Espanya, aquest criteri ha estat encara més confús, a causa de la tradició franquista i de la prolongació dels conflictes nacionalistes després de la Transició, fet que ha generat un context des del qual pràcticament qualsevol activitat (exercici de la llibertat d'expressió i de la de reunió, militància en organitzacions revolucionàries, lluita pels drets de les persones preses, etc.) pot ser considerada com a delictes de «terrorisme».

L'aprovació de la Llei de seguretat ciutadana, coneguda significativament com a «Llei

mordassa», ha ampliat enormement els supòsits de delictes fins a incloure-hi les opinions i els actes de desobediència, com, per exemple, els intents de paralyzar col·lectivament els desnonaments.

El que proposem a través d'aquesta sèrie que vam anar publicant durant l'any passat és fer visible l'existència d'aquests presos polítics a l'Estat espanyol, malgrat el que se sosté institucionalment. No es focalitza cap ideologia en concret, ja que es tracta de demostrar que els presos polítics a l'Espanya contemporània inclouen un ampli ventall de posicions polítiques, especialment d'esquerres; però se segueix un criteri de selecció molt clar: persones empresonades per intentar fer públiques i efectives les seves idees sense recórrer a cap tipus de violència.

Segurament no hi són tots els que hi ha, però a través d'aquesta selecció d'exemples molt clars volem deixar constància que existeixen i denunciar no només les lleis caduques i la seva aplicació esbiaixada, sinó sobretot l'alienació social que permet i justifica aquesta realitat i mira cap a una altra banda.

Santiago Sierra

Presos polítics a l'Espanya contemporània

del 28 de juny fins al 12 de juliol

Sala 3 · De dilluns a dissabte, de 16 a 21 h. Diumenges i festius obert els dies de funció